

Mouzovský urnál

XI. ročník

1997

číslo 1

VÝPRAVA DO POHÁDKY

Reportáž o zasněžené třídní výpravě na Tolštejn

Co najdete uvnitř

	Vážení čtenáři.....	2
	novoroční ohlédnutí	
	Informační servis	4
	informace o tom, co bylo, je a bude	
	Stezka odvahy.....	5
	jak Křečci dělali stezku odvahy Lvíčatům	
	Výprava do pohádky	9
	výprava na Tolštejn pod Jedlovou	
	Pod závojem tmy (4).....	12
	závěr seriálu o nočních příhodách, další příhody zaznamenané v nočníku	
	Slavné výroky.....	16
	nejoblíbenější rubrika Nouzovského Žurnálu	

Nouzovský Žurnál, ročník XI, číslo 1
Vyšlo 7. února 1997 v Kolíně
Uzávěrka čísla 2. února 1997

VÁŽENÍ ČTENÁŘI

Letos v červenci uplyne celých 10 let od chvíle, kdy spatřil světlo světa Nouzovský Žurnál. Roku 1987 vyšla na táboře čtyři čísla jako součást celotáborové hry Honáci z Texasu. Výtisky vznikaly na starém oddílovém psacím stroji v polních podmínkách. Časopis se ujal a získal si své čtenáře, takže když se rok na to objevil na táboře Nouzovský Žurnál znovu, nikdo nepochyboval o tom, že tomu bude stejně i v dalších letech. Nicméně Žurnál v roce 1988 opět překvapil, protože na podzim se objevilo páté číslo a od té doby je Nouzovský Žurnál celoročním oddílovým časopisem.

Redakci v prvních čtyřech letech tvořili Mártý a Eva, kterým pomáhali další dopisovatelé. Odchodem Mártýho po táboře roku 1990 končí i Nouzovský Žurnál. Ne však na dlouho. Roku 1991 vzkřísil Nouzovský Žurnál Šed'a, který jej dělá dodnes opět za občasného, bohužel už ne tak častého, příspěvní dopisovatelů a za významného příspěvní externích technických spolupracovníků. Žurnál se totiž roku 1991 setkal s fenoménem konce 20. století, jakým je bezesporu osobní počítač známý pod anglickou zkratkou PC. Vzhled Nouzovského Žurnálu tak nepřímou odráží možnosti doby. V letech 1991 až 1993 byl jeho vzhled dán možnostmi nejznámějšího českého textového editoru Text602. Obálky pak vznikaly v jednoduchých kreslicích programech PaintBrush a Print Magic. V roce 1994 s masovým nástupem Windows 3.1 přechází Nouzovský Žurnál do tehdy nejoblíbenějšího editoru Ami Pro 3.0 a přináší tak mnohem čitelnější písmenka. V současné době vzniká Nouzovský Žurnál v textovém editoru MS Word (rozdíl od Ami Pro poznáte snad jen podle toho, že Word umí i uvozovky dole) a kresby vznikají v grafickém editoru Corel Draw!.

Mnozí z vás jste teď mnohému pojmu nerozuměli, ale to nevádí. Je vás takových totiž čím dál, tím méně. Časem se s některými pojmy určitě setkáte (s jinými ne, protože se mezitím stanou nebo už staly historií), protože počítač dnes najdete téměř všude (na našem táboře naštěstí ještě ne). A počítač dnes doma mají i ti, kteří by to ještě před

pouhým rokem považovali za naprostou utopii.

V tvorbě obálek Nouzovský Žurnál od roku 1994 využívá své dobrovolné (doufejme) spolupracovníky. V červenci roku 1994 se na obálce Nouzovského Žurnálu objevují první fotografie sejmuté z videa, i když ještě tištěné na jehličkové tiskárně. Za umožnění občasného přístupu k technice, která dovoluje vytvořit z videozáznamu počítačový obrázek, děkujeme Mirkovi (bratr Kesti). V roce 1995 zajišťoval tisk obálky na laserové tiskárně (aby fotografie konečně aspoň trochu vypadaly jako fotografie) Buggy. V roce 1996 tisk obálek zajišťovala redakce vlastními silami. Pro rok 1997 se nabídl Slon, že umožní tisk barevných obálek. Výsledek máte v ruce a Nouzovský Žurnál tak vstupuje do druhého desetiletí své existence velmi důstojně.

Díky všem, kteří se v minulosti, současnosti i budoucnosti zasloužili a zaslouží o další existenci Nouzovského Žurnálu.

Průzkumník oslavil v loňském roce 25 let své existence. Společně s Oregony (zde se zasloužil především Dodo) a Stopaři jsme dostali krásný dárek pod stromeček. Smíme si udělat klubovny v jednom neobydleném domě ve Fügnerově ulici (dříve zde bydleli Marian a Myška). Průzkumník tak po bezmála deseti letech má opět možnost vybudovat si důstojné zázemí pro svoji činnost.

Doufejme, že nám tuto šanci nic nepřekazí.

vaše redakce

INFORMAČNÍ SERVIS

◆ Termíny výprav:

22. února

8., 22. března

5., 19. dubna

3., 17., 31. května

14. června

Termín tábora:

28. června - 19. července

◆ Nouzovský Žurnál v roce 1997 vyjde:

č.2 - 4. dubna

č.3 - 6. června

č.4 - 29. června

č.5 - 3. října

č.6 - 5. prosince

◆ Ve dnech 17. a 18. ledna (pátek - sobota) se od 17.00 konal v tělocvičně v gymnáziu basketbalový maratón 24 hodin mezi družstvy Černý Průzkumník a Bílá sebranka (Barbucha). Boj byl od prvního hvizdu veliký, nicméně Sebranka měla hned od začátku navrch. Po půlhodině hry byl stav zápasu přibližně 50 : 12 pro Sebranku. Noční hodiny pak znamenaly zvolnění tempa. Bohužel Sebranku zradili její členové a příznivci. V sobotu v půl jedné odpoledne byla Sebranka hrající už jen v pěti lidech (na hřišti byli stále čtyři) nucena slibně se vyvíjející zápas vzdát pro naprosté vyčerpání. Škoda.

◆ V neděli 26. ledna se v klubovně uskutečnilo první pravidelné videoposezení, na kterém se setkáte se zajímavostmi z historie i současnosti oddílu. Termín dalších videoposezení bude vyvěšován na nástěnce. To druhé se uskuteční v neděli 23. února ve 14.00.

STEZKA ODVAHY

Ve dnech 22. - 24. listopadu chtěli Křečci jet na družinovou výpravu na srub. Ten však už měla zajištěný Lvíčata, která se připravovala na nováčkovské zkoušky. Srub Oregonů byl také obsazen, takže zbývali jen Stopaři.

„Tam se ale v zimě spát nedá, tam hrozně táhne,“ říkali.

„My to zvládnem,“ oponovala Jaruška, i když sama si tak jistá nebyla.

„Jestli tam budete spát, tak jste tvrdý,“ prohlásili Stopaři.

Křečci se usnesli, že budou tvrdí. Na půdě kuchyně Stopařů, kde se od jara do podzimu dalo spát, provedli základní utěšňovací práce, aby tam tolik netáhlo, a vybavili se na nocování v zimě. Když už jsou ale na srubu Lvíčata, mohl by se jim pobyt trochu zpěstit. Slovo dalo slovo a vedoucí obou družin se dohodli, že Křečci udělají Lvíčatům stezku odvahy.

Na poslední schůzce Křečků před výpravou se Tomáš vytasil s plánem akce. Jaruška s Šédou mu vyškrtali veškeré fyzické kontakty. Zbylá polovina plánu byla schválena.

„Šáhnout si na ně můžeš, jen když ti to dovolíme,“ řekla Jaruška. „Kdyby byli moc drzí,“ dodala a Tomáš zadoufal, že aspoň někteří budou.

Ve čtvrtek na poradě vedoucích jsou upřesněny podrobnosti. Akce proběhne hned v pátek večer.

„To moc času mít nebudeme,“ konstatoval Šéd'a.

„A kdy jedete?“ zeptal se Kuba.

A tak se přišlo na to, že jak Křečci, tak i Lvíčata chtějí jet vlakem v 16:56. S tím ovšem Křečci nepočítali, protože si mysleli, že Lvíčata pojedou autobusem.

„Do přič, to přece nejde,“ nadává Jaruška a s Šédou se dohadují, co dál.

Pak odcházejí zjistit, jestli ještě jezdí autobus v půl páté. Naštěstí jezdí, takže se stavují u Tomáše a Taze, aby jim ohlásili změnu. To-

máš to vyřídí ve škole ostatním.

V pátek ve čtvrt na pět se skutečně Křecci scházejí u nemocnice a v půl páté odjíždějí autobusem na zastávku Buda. Tam vystupují a jdou ke Stopařům.

„Jdeme horem přes pole, to je podstatně kratší,“ rozhoduje Jaruška.

Je jasno, měsíc téměř v úplňku, takže je vidět skoro jako ve dne, i když jen černobíle. Proto nijak nepřekvapuje pořádná zima. Na trávě se usazuje jinovatka, která křupe pod nohama.

Když dorazili k Vavříneckému potoku za kuchyní Stopařů, Jaruška jen tak mimochodem řekla, že lávka je sundaná kvůli vodákům.

„Ale dá se přejít po kamenech,“ dodala.

Po půlhodině akrobatických výkonů na namrzlých kluzkých kamenech byli všichni na druhé straně. Ti šťastnější suchou nohou.

Potom se ubytovali a začali se připravovat na akci. Průběh příštích událostí měl být následující. Petr a Taz dají na verandu srubu dopis pro Lvíčata a odpálí petardy. Jaruška a Sysel na louce zapálí kříž. Ostatní budou rozestaveni podél stezky odvahy a zapálí svíčky. Na závěr akce je ještě připravena lahůdka v podobě strašidelné masky.

Zatímco Tomáš začal stloukat kříž, Jaruška a Petr se šli podívat k cestě, kolik Lvícat přijede. Po nějaké době se jich dočkali. Lvícat bylo 8, tedy akorát 4 dvojice.

Původní trasa stezky odvahy měla vést od lávky ke splavu, v případě vytažené lávky od splavu ke kamennému mostku. Jenže měsíc těmto plánům udělal čáru přes rozpočet. Jaruška se v 9 hodin sešla s Kubou a konstatovali, že v takovém světle se diverzní akce pořádat nedá. Trasu stezky přeložili do lesa nad srubem, který byl aspoň ve stínu. Stezka začne nad schody a skončí na kamenném mostku, kde bude Šárka rozdávat upomínkové kartičky, které namaloval Sysel.

Když se Jaruška vrátila, Křecci se sbalili a vyrazili na cestu. Na kamenném mostku se dohodli na organizaci a místě srazu po akci a pak se rozešli. Petr a Taz ke srubu, Sysel a Jaruška k chýši a ostatní zatím stavěli stezku ze svíček. Každý měl svůj úsek se třemi svíčkami, které měl zapálit, schovat se poblíž a trochu Lvíčata strašit, a pak zase

svíčky zhasnout a odnést. I když v lese bylo poměrně dost světla (schovat se blízko stezky byl problém aspoň v její první polovině), někteří měli potíže svíčky najít.

„Já nevím, kam jsem ty svíčky dala,“ naříká Martina chvíli po tom, co je položila na trasu, a zoufale hmatá po zemi.

Stezka je připravena, může se začít. Šéd'a zapaluje první svíčku nad schody jako signál k akci. Umísťuje ji tak, aby ji viděly Jaruška a Sysel schované u chýše. Akci však měli zahájit Petr a Taz, kteří byli schovaní za skladem. Odtud však svíčku přes val neviděli, takže děvčata k nim musela doběhnout a pak akce mohla začít.

Petr a Taz připíchlí dopis kudlou na verandu srubu a odpálili několik petard. Šlo to ztuha, petardy byly navlhlé. Pak přišla chvíle pro Jarušku a Sysla, aby zapálily kříž polítý ředidlem. Měly z toho obavy, hlavně aby si nepolily ruce a samy se nepodpálily. Zvládly to však na jedničku a kříž vzplanul. Bohužel Lvícatům trvalo příliš dlouho, než se vyhrabala ven, takže z toho moc neměla, protože kříž vydržel hořet asi dvě minuty. To už se rozhořely svíčky na stezce odvahy a všichni Křecci zaujali své pozice v okolí stezky.

Za chvíli se vydala na cestu první dvojice. Chvíli byl klid, pak to náhle vypadalo, že se les proměnil v džungli. Z křoví se ozývalo různé kvákání a řvaní. Lvíčata ale zřejmě sledují akční seriály a nijak je to psychicky nepoznamenalo. Honza D. měl drzé připomínky, a tak na něj Tomáš vyběhl a sejmul ho, aby z toho oba něco měli. Výjimku, která potvrzuje pravidlo, představovala Lucka. Té se do lesa vůbec nechtělo. Když Holcmoš poprvé zachrochtal, zastavila se a začala žadonit:

„Petro, já se bojím, pojd' se vrátit.“

Jaruška i Šéd'a, každý jinde, už byli připraveni jít Lucku utěšit, ale zezdola přišel Kuba, Lucku uklidnil a děvčata pokračovala.

„Tomáši, tuhle nestraš!“ volá šeptem Jaruška.

Pak si ale řekla, že by z toho Lucka nic neměla, a vybafla na ni sama. Rázem mizí veškeré stopy hrdinství.

„Mami!“ ječí Lucka zděšeně a Jaruška ji spěchá utěšit.

Ostatní to přežili ve zdraví a dostali od Šárky kartičku. Křecci zha-

sínají svíčky a likvidují stezku. Sysel s vehemencí sobě vlastní zhasíná svíčky rukou. Zapomíná si však sundat rukavici a pak se diví, že ji má celou navoskovanou.

Zbývá závěrečná akce s maskou. Tomáš si bere masku, Petr bude svítit. Ostatní čekají na mostku. Dlouho se nic neděje, kluci čekají, až budou Lvíčata na půdě. Pak se náhle ozývá křik.

„Chlapi, z vás něco bude,“ prohlašuje Jaruška uznale.

Za chvíli oba přibíhají. Maska měla úspěch, i když asi Tomáše poznali, protože při seskoku se střechy masku sundal. Kluci chtěli ještě hodit několik petard, ale ty odmítly hořet. Zima a jinovatka vykonaly své.

Křečci se tedy vrátili zpět ke Stopařům a snažili se být tvrdí, aby přežili noc. Jelikož vydrželi až do neděle, opravdu tvrdí byli.

VÝPRAVA DO POHÁDKY

Na víkend 29. listopadu až 1. prosince 1996 uspořádaly Ještěrka a Lucie výpravu na Tolštejn v Lužických horách. Tolštejn je zřícenina hradu nedaleko Jedlové a pod touto zříceninou se nachází turistická ubytovna, ve které Ještěrka zařídila nocleh. Chudák Ještěrka se však výpravy nakonec nezúčastnila, protože v pátek podstoupila operaci svého nešťastného kolena, pozůstatek táborového úrazu. Výpravu tedy vede Lucie vybavená knihou pohádek.

Průzkumníci vyrážejí v pátek večer vlakem, který je značně zaplněn. Někteří byli nuceni prostát celou cestu v chodbičce. Po vystoupení z vlaku na nádraží Jedlová čekalo Průzkumníky překvapení v podobě čerstvě napadlého sněhu, asi 10 cm. A padal další. Bylo to pro ně první letošní pořádné setkání se sněhem, protože do nížin zima zatím příliš nespíchala (vynahrádila si to později). Vydávají se tedy sněhem ke zřícenině hradu Tolštejn. Všude je tma a fouká vítr, který se po východu z lesa mění v pravou horskou vánici. Sníh řezal do tváře a cestu přehrazují bezmála půlmetrové závěje.

„Na tuhle cestu dlouho nezapomenu,“ prohlásil otřesený Marian.

Když dorazili k ubytovně, trvalo jim nějakou dobu, než se někoho dobouchali. Za tu dobu všichni vypadali, jako kdyby kolem nich pobíhal děd Mrazík s berlou mrazilkou.

V ubytovně se zrovna řešil problém. Vypadla jedna fáze, takže se topilo a svítilo jen někde. Průzkumníci dostali jednu místnost s roztopenými uhelnými kamny. Jen Marian se nevešel, a tak jako správný otužilec šel spát do nevytopené místnosti.

Ráno se po snídání všichni postupně vydávají na vyhlídku na zříceninu. Výhled po okolí omezuje mlha, která se válí po okolních kopcích nadzvedávaná jen chvílemi občasnými náporů ostrého větru. Jen nad Jiřetínem se udržuje trhlinka v mracích, kterou prosvítá slunce.

„Támhle svítí sluníčko, jdeme tam,“ navrhuje Tomáš cíl výpravy.

Zatím Marian lopatou odklízí sníh ze schůdků na cestě na vyhlídku.

„To je žrádlo,“ pochvaluje si.

Fyzická práce mu zřejmě svědčí, nicméně na výpravu se zdravotně necítí, a tak Průzkumníci odcházejí bez něj. Lucie původně plánovala návštěvu Ledové jeskyně, ale za těchto podmínek vedoucí usoudili, že ledu bude dost i bez jeskyně a zvolili cíl výpravy mnohem blíže, vrch Jedlová. Marian je dlouho pozoruje z vyhlídky a než mu zmizeli v lese, odvyšlal jim pomocí lopaty morseovkou pozdrav.

Průzkumníci stoupají stále výš. Stromy jsou pokryté silnou vrstvou námrazy.

„Tady jsme měli natáčet Mrazíka,“ prohlašuje Šárka.

Vskutku, tady měl Mrazík za sebou velkolepé orgie.

„Tady je čím dál tím větší mlha,“ varuje Šárka. „Hlídejte si toho před sebou!“

Naštěstí mlha nebyla zase tak hustá a cesta byla zřetelná, nedávno tudy projelo terénní auto. Šárka, Dáša a Ferča se opožďují. Díky tomu se těsně pod vrcholem Jedlové dočkaly sněhové nadílky od svých kamarádů.

„Do nich!“ huláká Kuba a řítí se do útoku.

„Do nich, děti, do nich!“ popohání je Jaruška a odchází do ústraní.

Před hospodou na Jedlové zametá majitel sníh a hned zve Průzkumníky na čaj s vidinou konečně nějaké tržby. Má ale smůlu, je příliš drahý.

Dolů se Průzkumníci vrací po cestě ke sjezdovce. Není prošlapaná, leží zde až 20 cm sněhu, sem tam závěje.

„Pojďte si zahrát šlapáka,“ navrhuje Sysel.

„Já nevidím ani svoje boty, natož cizí,“ protestuje Aleš.

Diskuzi ukončuje razantní příchod Šárky a její volání:

„Banderovci, vzhůru!“

Přicházejí ke sjezdovce, jejíž čistě bílý zasněžený povrch ještě neznámila lidská noha. To samozřejmě láká, a tak se vzápětí všichni vrhají vpřed. Někteří běží z kopce sněhem, někteří se kloužou po zádech a jiných částech těla ať už dobrovolně nebo nedobrovolně, někteří jako Dáša a Šárka dokonce dělají kotrmelce. Šárka celá bílá pak ze sebe oklepává sníh. Nahazuje přitom Dášu, která jí nadává:

„Ty jsi krpatý sněhulák!“

A tak to jde až dolů k restauraci Slovan. Tam už byla většina tak mokrá, že se vedoucí rozhodli pro návrat na Tolštejn.

„Budu dělat veřejnýho sněhuláka, za pětikorunu,“ nabízí se Katka.

Odpoledne a večer si zpestřili různými hrami na ubytovně a večer před spaním samozřejmě nechyběla pohádka.

V neděli ráno se náhle mlha nad Tolštejnem protrhla a rozzářilo se slunce. Příroda se rozhodla předvést něco ze své pohádkové krásy. Okolní kopce byly stále zahaleny do mlhy, ale to jen zvyšovalo tajemnost a pohádkovost této scenérie prozářené slunečními paprsky, jasně bílým sněhem a modrou oblohou. Po hodině se obloha zase zatáhla a Tolštejn se zahalil do mlhy. Byl čas k odjezdu z pohádky.

POD ZÁVOJEM TMY (4)

Každá noc začíná v nočníku rozpisem hlídek, seznamem lidí, kteří se mají v kolik hodin budit, a zápisem, v kolik hodin kde zatopit. 28. července 1991 měli někteří vedoucí obzvlášť dobrou náladu a v nočníku se mimo jiné objevilo:

- 6.00 - budit Kosu
- 6.05 - budit Kosu
- 6.10 - budit Kosu
- 6.15 - důrazně vzbudit Kosu
- 6.20 - když nevstane Kosa, budit Šárku
- 6.25 - když nevstane Šárka, budit Šěďu
- 6.30 - když nevstane Šěďa, vzbudit Čerta

Všechny tyto zápisy byly škrtnuty a u nich bylo velkým písmem připsáno:

KOSU NEBUDIT !

Roku 1994 se Dáše nechtíc povedlo do nočníku zapsat:

- 6.30 - vzbudit v brutaru
- 6.30 - topit Krtečka

5. srpna 1991 se v nočníku v době od 1 do 3 hodin objevila báseň napsaná Mirkou a Lenkou s názvem Diverzoši, to jsou ostří hoši. Ty, kteří dosud nevědí, co taková noční táborová hlídka obnáší, chceme předem uklidnit, že takhle dobrodružné hlídky obvykle nejsou.

Čekám na diverzoše,
hraju si na Indoše.
Nervy mám v kýblu,
ale chuť k jídlu.

Za potokem někdo šustí,
děvčata se do něj pustí

Všichni velký šéfové
si teď hověj v brlohu
a mně, milí pánové,
je teď zima na nohu.

Všichni velký šéfové
si teď chrápou o sto šest
a mně, milí pánové,
k zemi sráží pěst.

Sekerou práce ťala jsem
při bledém měsíčku,
diverzoš už nevrátí se sem,
své součásti nese si v pytlíčku.

Všichni velký šéfové
hrabou se teď v lese,
ale milí pánové,
s křížkem po funuse.

Všichni velký šéfové
chrápou už zas ve stanu,
nevím, milí pánové,
kdy já se tam dostanu.

Z mého „very good“ klídku
vyrušil mě ježek,
já už končím hlídku,
na latrítku musím běžet.

P.S. Všichni velký šéfové,
čtete tuhle básně,
aby v našem táboře
byla řádná kázeň.

Podívejme se teď na jeden zápis z tábora 1994, kdy ráno 11. července od 5 do 7 hodin hlídali Herouš a Petruška.

5.00 - Už je světlo, takže vidíme, že nás nikdo nepřepadává, z čehož máme jistě ohromnou radost. Cípa je tady ještě s námi a debatujeme o čtení a psaní a „že prej maj ve třídě kluka, kterej má čočky jak dalekohled a že prej čte 1 centimetr nad tištěným textem“.

5.03 - Cípa šel spát a tak jsme zbyli sami jen s Petruškou.

5.16 - Sněd jsem další chleba. Zatím nás nikdo nepřepad (Vše je K.O.).

5.23 - Oheň už nehoří, jenom sálá, ale teplo od něj je, to je základ. Zkonzumoval jsem další chleba. Zase nás nikdo nepřepad (asi z nás mají strach).

5.35 - Žijem!!!

5.45 - Z Ještěrova chrápání ani nemůžu pořádně spát. Chleby v kuchyni mizej. Zatím se nic zajímavého a nezajímavého neděje.

5.53 - Za chvilku půjdem vykopat Jarušku ze spacáku (že prej jede do Kolína).

5.57 - Jako jdu vzbudit Jarušku, trmácím se takovou dálku k nim do stanu, no a když už jsem před jejich stanem, tak vona vyleze a začne se na mě smát. Kam ta civilizace spěje - nikam, protože civilizace má vybráno. Jediný, kdo se může uplatnit, je jedinec - já!

6.00 - Na dámské latríně je nával. Tři osoby se šly odlehčit. Takže už máme hodinku hlídky za sebou. Pánové, to je kalba. Normálně mně je kosa a hrozná a mám na sobě třináct svetrů a holínky.

6.05 - Jaruška se vrátila z návštěvy obytné budovy na hnojní materiál a furt se směje (asi si přeležela zuby).

6.07 - Za osm minut jdu vykopat Dášu ze stanu a jestli už bude vzhůru, tak jí ještě nakopu.

6.10 - Není nám zima, to je hlavní, ale zubama klepu furt. A na to znám jeden fôr:

Přijde chlap (pán) do ordinace a doktor se ho ptá:

„Je vám v noci zima?“

Pán: „Nevím.“

Doktor: „A klepou se vám zuby?“

Pán: „Já nevím, já je mám ve sklenici.“

Ha, ha, ha, ha, ha, ha

6.15 - Jdu na tu Dášu.

6.17 - Dáša je vzhůru. No a my za chvilku půjdem zatopit do brutaru, aby měli táborníci a tábornice horkou vodu.

6.18 - Z Vavřince sem doléhají roztodivné zvuky a pazvuky, buď nějakej strejc chrápe, nebo mu spadla stodola i s koňma.

6.21 - Petruška šla vzbudit Krtečka (teda doufám, že vstane).

6.22 - Jdem zatopit v brutaru.

6.35 - Oheň v brutaru hoří, jsem bůžek. Holky (Dáša s Lenkou) šly na nákup do Církvíce. Ještě před tím jsem jim došel za dlouhého přemlouvání hroznou dálku do starý kuchyně pro dva metry igelitu. Zrovna dávám instrukce Petrušce, jak obíhat stany a jak správně kopat do obyvatel stanů a spacáků.

6.40 - Za deset minut se táborem ozve rezonance kolejnice a lidé se budou mlátit ve stanech o holínky, budou se oblékat dva do jedněch trenek. Prostě zmatky.

6.45 - Napětí vrcholí, vzrušení stoupá, tlak 180, tepy 120. Vylezle oční bulvy, kladivo v ruce, rozmáchlou ruku, křeč, kladivo padá na nohu, výkřik, zděšení, poskakování na jedné noze, úder hlavy o kolejnici, dutý zvuk, temno před očima, záklon, nádoba s čajem padá na druhou nohu, no a pak vozejk, vobě nohy a hlava v gypsu, a tak asi vypadá každodenní buzení a přetrhávání snů o krásných dívčích a sličných mužích.

6.50 - BUDÍČEK - ZMATKY

Půlka lidí zase nevstala.

SLAVNÉ VÝROKY

Lvíčata probírají mapové značky.

Janinka: Co je tohle?

Áťa: Nějaký kopečky.

Janinka: To je vrstevnice.

Po chvíli opakování.

Janinka: Co to je?

Áťa: To je družstevnice.

V plaveckém bazénu.

Tomáš S. Jarušce: Sklouzni se na skokánku.

Křečci nacvičují program na vánoční besídku.

Eliška: Jseš doktor nebo doktorka?

Martina: Já jsem patolog.

Ještěr organizuje na výpravě:

Rozdělte se do trojic ...

Tak a teď se na sebe podívejte, jak vypadáte.

Lucie líčí svoje zážitky z autoškoly:

Já jsem ohloduplná.

Turistická ubytovna pod Tolštejnem

Sníh promění všechny bez rozdílu věku v malé děti.
Vlevo Dáša sjíždí sjezdovku, vpravo Šárka metá kotrmelce.